

Beata Akerman
Izabela - Pravljiča o princeski, ki je jedjala
Zbirka: Socialno vključevanje in pravičnost
Urednica zbirke: prof. dr. Darja Završek
Recenzentki: prof. dr. Lena Dominelli, prof. dr. Shulamit Ramon
Avtorica besedila: Beata Akerman
Avtorica spremnega besedila: prof. dr. Darja Završek
Ilustratorica: Tereza Merlini
Oblikovalka: Dražena Perić
Izdala: Fakulteta za socialno delo
Za založbo: Borut Petrovič Jesenovec

©2010 Fakulteta za socialno delo, Topniška 31, 1000 Ljubljana
Vse pravice pridržane.

Publikacija je del raziskave »Socialno delo in socialna kohezivnost: dileme avtonomne in heteronomne regulacije socialnih sistemov« (J5-0290-0591), ki jo finančno podpira ARRS.

Dostopna na: www.fsd.uni-lj.si/knjizne_izdaje

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
821.163.6-93-32

AKERMAN, Beata
Izabela: pravljica o princeski, ki je jedjala / Beata Akerman, [avtorica spremnega besedila Darja Završek : ilustratorica Tereza Merlini].
- Ljubljana: Fakulteta za socialno delo, 2009. - (Zbirka socialno vključevanje in pravičnost)

ISBN 978-961-6569-30-9

250132736

- *Izabela: Pravljiča o princeski, ki je jedjala* (prevedeno, *Izabela: Bajka o princezi koja je mucala*) je knjiga za decu Beate Akerman sa Fakulteta za socijalni rad, Univerziteta u Ljubljani, Slovenija. Knjiga je na Slovenačkom ali je prevedena na Srpski. Autor, osoba koja muca, osvojila je specijalnu nagradu u Austriji za najbolju internacionalnu knjigu za decu i omladinu. Knjiga je dostupna za kupovinu po ceni od 7,5 Evra, od autora koga možete kontaktirati preko e-mail adrese beata.akerman@gmail.com. Ova online kopija knjige je ovde objavljena uz dozvolu autora. Prevela: Danijela Krunic, logoped u Razvojnem savetovalištu, Dom zdravlja Kragujevac, Srbija

Otroci se igrajo v igralnici.

Kmalu po poroki je na svet privekalo pet otrok, dva dečka in tri deklice. Najstarejša je bila princesa Evelina, ki je imela vedno glavno besedo. Sledila sta ji nagajiva dvojčka, princ Filip in princ Jakob. Za njima je prišla na svet zgovorna princesa Luiza. Zadnja se je rodila tiha princeska Izabela.

Tiha pa ni bila zato, ker ne bi želela govoriti, ampak zato, ker so se ji otroci radi posmehovali. Princeska Izabela je namreč jecljala. V gradu so jo vedno znova opozarjali, da mora govoriti gladko, in jo oštevali, ko se ji je zataknilo. Zato je bila Izabela iz dneva v dan tišja.

- Nekada davno na dvoru su živel kraljica i kralj. Ubrzo nakon što su se venčali, dobili su petoro dece. Dva dečaka i tri devojčice. Najstarija je bila princeza Evelina koja je uvek imala poslednju reč. Potom dva nestašna dečaka; princ Filip i princ Jakob. Veoma pričljiva princeza Luiza rođena je nakon blizanaća. I na kraju, poslednje dete je bila tiha princeza Izabela. Nije bila tiha jer nije volela da govori, već zato što su joj se druga deca smejala. Princeza Izabela je mucala. Na dvoru su je uvek opominjali da govori tečno i grdili su je kad bi zapela. Zbog toga je svakim danom postajala sve tiša.

Otroci se igrajo v parku.

Nekega pomladnega dne so se princa in princeze zbrali na grajskem dvorišču.

»Gremo se loviti! Ali pa metat frnikole! Ne, že vem, gremo rajši skakat čez kolebnico! Jaz bom prva!« je hitela s predlogi klepetava Luiza in že vihtela v roki kolebnico.

»Jaz bi se šel rajši skrivat!« je zavpil Filip in se skril pod kamnito mizo.

»Pojdimo si podajati žogo!« je bil Jakob še glasnejši.

Izabela je ostala tiho, zato je povzdignila glas Evelina:

»Danes se bomo igrali gledališče. Izmislili si bomo zgodbo in vsak bo imel v njej svojo vlogo. Ko bomo znali zgodbo odigrati na pamet, jo bomo pokazali očetu kralju in mami kraljici.« In tudi tokrat je obveljala njena.

»Jaz bom vitez Pogumni,« se je junačil Filip. »Jaz bom pa vitez Pravični,« se je junačil še Jakob, ki ni hotel zaostajati za bratom.

- Jednog prolećnog dana svi su se prinčevi i princeze okupili u dvorištu dvora.
- "Hajde da se dobacujemo loptom! Ili da igramo klikere! Ne, znam! Hajde da preskačemo konopac! Ja ću da budem prva!" pohitala je brbljava Luiza sa predlozima i već počela da preskače.
- „Ja hoću da se igramo žmurke!“ – doviknuo je Filip i sakrio se ispod kamenog stola.
- "Hajde da se igramo loptom!" Jakob je doviknuo još glasnije.
Izabela je i dalje ćutala pa je Evelina podigla glas:
- "Danas ćemo da se igramo pozorišta. Izmislićemo priču i svako će imati svoju ulogu. Kada budemo znali priču napamet, pokazaćemo je našem ocu, kralju i majci, kraljici." Kao i uvek, njen predlog je preovladao.
- „Ja ću da budem vitez, zvani Hrabri“, rekao je Filip. „A ja ću da budem vitez, zvani Pravedni“, rekao je Jakob koji nije želeo da bude manje važan od svog brata.
- "Možete. Takmičićete se na viteškom turniru gde ćete pokušati da osvojite princezino srce", dodala je Evelina.
- „Luiza, ti ćeš biti njihova princeza, a ja ću biti kraljica i imaću glavnu reč“, podelila je uloge.
- „Š-Š-Šta je z-z-za m-m-mene?“ konačno progovori Izabela.

Otroci jezno gledajo Izabelo. Žabice skačejo iz ribnika.

»Lahko. Tekmovala bosta na viteškem turnirju za princesino srce,« je dodala Evelina.
»Luiza, ti boš njuna princesa, jaz bom pa kraljica in vam bom vladala,« je razdelila vloge.
»Ka-a-aj pa ja-ja-jaz?« se je končno le oglasila Izabela.
»Ti z nami ne moreš nastopiti,« ji je strogo odgovorila Evelina.
»Za-za-zakaj pa-a ne?« se je uprla Izabela.
»Kar poslušaj se, saj komaj govoriš!« se ji je Filip posmehoval.
»Ra-rada bi-bi-bila dobra vi-vi-vi ...« Besede vila ni mogla dokončati.
»Nikakršna vi-vi-vi ne boš!« ji je zabrusil Jakob.
»Dokler se ne naučiš govoriti tako kot mi, se ne moreš igrat z nami,« je zavrtela jezik še Luiza.
»Zato pojdi stran,« je imela zadnjo besedo Evelina.

- „Ne možeš da glumiš sa nama“, strogo je odgovori Evelina.
- „Zašto n-n-ne?“ pobuni se Izabela?
- "Slušaj sebe, jedva možeš da govoriš!" nasmeja joj se Filip.
- „Ja-ž-želim da b-b-budem dobra vi-vi-vi ...“ nije mogla da završi reč vila.
- "Nećeš biti vi-vi-vi!" doviknuo je Jakob.
- „Dok ne naučiš da govoriš kao mi, ne možeš da se igraš s nama“, dodala je Luiza.
- "Zato odlazi", reče na kraju Evelina.

Vsa žalostna je Izabela stekla v grajski park. Skrila se je za živo mejo iz vrtnic in bridko zajokala. Takrat zasliši nad sabo prelepo ptičje petje. Ozre se kvišku in zagleda v grmovju skrito drobno ptico.

Izabela sedi v travi in joče. Na veji sedi slavček.

»Kdo s-si, ki ta-tako l-l-lepo po-po-ješ?«

»Slavček sem in drugače ne znam,« zažvrgoli slavček. »Kdo si pa ti?«

»l-l-lzabe-bela,« odgovori princesa.

»In zakaj si tako žalostna?« vpraša slavček.

»B-b-bojim se go-go-govoriti. V-v-vse, kar po-povem, j-je na-narobe,« zajeclja Izabela in ob tem spet zajoka.

»Nič ni narobe, če ne govoriš tako kot drugi, saj tudi slavčki pojemo vsak po svoje,« jo tolaži slavček. In Izabela mu verjame.

Odslej je vsako jutro, še pred sončnim vzhodom, odhitela v park, k rožnemu grmu. Tam jo je čakal slavček, da ji zapoje jutranjo pesem. Pa kako lepo je pel! Menjaval je zveneče zvoke z žvrgolečimi, otožne z veselimi, enkrat je pel nežno, komajda se ga je slišalo, spet drugič glasno in ponosno, da je njegovo petje odmevalo po grajskem parku.

Ob takem mojstru je tudi Izabela odprla srce. Pripovedovati mu je začela svoje najljubše pravljice. Pri tem je spreminjala glas na prav poseben način: včasih je šepetala kot gozdna vila, včasih je bila osorna in glasna kot stroga kraljica, enkrat je govorila prikupno kot majhen otročiček, spet drugič doneče kot stari škrat.

Lahko je govorila hitro, lahko počasi, z visokim ali nizkim glasom. In kadar je tako oponašala svoje pravljичne junake, ni prav nič jecljala.

- U svoj svojoj tuzi Izabela je otrčala do parka dvora. Sakrila se iza žive ograde od ruža i gorko zaplakala. Iznenada je začula kako prelepa ptica peva iznad nje. Podigla je pogled i ugledala sićušnu pticu u žbunu.
- „Ko o-o si t-t-i što tako l-l-lepo peva?“
- „Ja sam slavuj i samo tako mogu da pevam“, pevao je slavuj. "A ko si ti?"
- „l-l-lzabe-bela“, odgovori princeza.
- „A zašto si tako tužna? upita slavuj.
- "Ja-ja se plašim da g-g-govorim. S-S-sve što kažem, je ogrešno", zamuca Izabela i ponovo zaplaka.
- „Nije ništa pogrešno ako ne govoriš kao drugi. Čak i svaki slavuj peva drugačije“, tešio ju je slavuj. I Izabela mu poverova.
- Od tada je trčala svakoga jutra, pre izlaska sunca, u park i do žive ograde. Slavuj je čekao da joj otpeva jutarnju pesmu. I kako je prelepo pevao! Glasne zvuke menjao je sa zapevujućim, tužne sa veselim, nekad je pevao nežno tako da se jedva čulo, a nekad je pevao tako glasno i ponosno da je njegovo pevanje odjekivalo po celom parku dvora.

Izabela nastopa pred slavčkom in polžki.

»Ti si pa res rojena igralka,« se je čudil slavček in bil ponosen na svojo novo prijateljico.

»P-p-potem bom pa ve-ve-vedno i-i-igrala! Pre-pre-pretvarjala s-s-se bom, da sem ne-ne-nekdo drug, in n-n-ne bom več je-jecljala. O-o-ostali o-o-otroci me bodo imeli radi in se bodo z m-m-mano igrali!« je hitela povedati Izabela.

»O, to pa ne!« je zažvrgolel slavček. »Sebe ne moreš goljufati s tujim glasom. Kadar si ti, bodi to, kar si, in govori tako, kot govoriš. Tvoj govor je tvoja posebnost, kot je moje petje moja posebnost. Drugi otroci te morajo sprejeti in imeti radi tako, kot si.«

»Ampak k-k-kako naj jim to do-do-dopovem? Oni sli-sli-slišijo le moje je-je-jecljanje!«

»Si boš že kaj izmislila. Ni pomembno, kako govoriš, ampak kaj govoriš. To si zapomni!« ji je slavček še zadnjič zažvrgolel in odletel v tople kraje z drugimi pticami selivkami. »Se vidiva prihodnjo pomlad,« je še odmevalo, ko je slavček izginjal v daljavi.

»To si za-za-zapomnim,« si je zašepetala Izabela in pomahala slavčku v slovo.

- Slušajući takvog majstora, Izabela je stekla hrabrost i otvorila svoje srce. Počela je da mu priča svoje omiljene priče. Dok je to radla na poseban način je menjala glas: nekad je šaputala kao šumska vila, nekad je bila gruba i glasna kao gruba i stroga kraljica, nekad je govorila čarobno kao mala beba, a nekad glasno poput starog patuljka. Mogla je da govori brzo ili polako, visokim ili niskim glasom. A kada je imitirala likove iz bajki, ni malo nije zamuckivala.
- „Zaista si rođena glumica“, rekao je slavuj iznenađeno i bio je veoma ponosan na svoju novu prijateljicu.
- "O-O-Onda ću u-u-uvek da g-g-glumim. P-P-Pretvaraću se da s-s-sam neko drugi i neću više z-z-z-zamuckivati. OO-Ostala d-d-deca će me voleti i igraće se sa mm-mnom ", brzo reče Izabela.
- "O, ne", zacvrkuta slavuj. "Ne možeš se zavaravati tuđim glasom. Kad svoj glas pozajmiš liku iz bajke, u redu je da promeniš glas, ali u suprotnom budi ono što jesi i govori kao što govoriš. Tvoj govor te čini posebnom kao što moje pevanja mene čini posebnim. Druga deca moraju da te prihvate i vole onakvom kakva jesi. "
- "Ali k-k-kako da im to k-k-kažem? Oni č-č-čuju samo moje za-za-zamuckivanje!"
- "Smislićeš nešto. Nije važno kako govoriš, već šta govoriš. Zapamti to!" slavuj je poslednji put zacvrkuta i odlete u toplija mesta sa ostalim pticama selicama. „Vidimo se sledećeg proleća“, odjeknulo je dok je slavuj nestajao u daljini.
- „Setiću se toga“, šapnula je Izabela sebi i mahnula slavuju.

Izabela stoji ob postelji svojih staršev.

Bližal se je Izabelin sedmi rojstni dan. Oče kralj in mama kraljica sta imela navado, da sta vsakemu od svojih otrok za njegov rojstni dan izpolnila eno željo. Tudi tokrat ni bilo drugače.

Na predvečer rojstnega dne je Izabela neutrudno premišljevala, kaj naj si zaželi za rojstni dan. Novo punčko? Kocke? Morda nove barvice? Vso noč je premišljevala, ob jutranjem svitu pa se je domislila. Planila je v grajsko spalnico in očetu kralju in mami kraljici oznanila:

»Želim si, da bi na moj ro-rojstni d-dan E-E-Evelina, Luiza, J-Jakob in Fi-Filip ves dan je-jecljali.«

Čeprav se je očetu kralju in mami kraljici zdela želja sila nenavadna, je oče kralj ukazal, da morajona Izabelin rojstni dan njeni sestri in brata od jutra do večera jecljati. In so res, saj to je bil kraljev ukaz in tega si do sedaj ni upal nihče kršiti.

- Izabelin sedmi rođendan je bio blizu. Njen otac, kralj i njena majka, kraljica, imali su naviku da ispune po jednu želju za svako dete na njegov rođendan, a taj dan takođe nije bio izuzetak. Noći uoči rođendana, Izabela je neumorno smišljala šta da poželi za svoj rođendan. Novu lutku? Kocke? Nove bojice, možda? Razmišljala je o tome sve do zore, i sinula joj je dobra ideja. Otrčala je do spavaće sobe dvora i izjavila ocu, kralju i majci kraljici:
„Želim za svoj r-r-rođendan da E-E-Evelina, Luiza, Jakob i F-F-Filip m-m-mucaju ceo dan.“
Njenom ocu, kralju i njenoj majci, kraljici ova želja je bila veoma neobična, ali njen otac, kralj je ipak naredio da Izabelina braća i sestre moraju da mucaju od jutra do večeri. I to su i uradili zato što je to bila kraljeva naredba i niko se nije usudio da je prekrši.

Otroci zajtrkujejo.

Izabela je vse tiho opazovala. Že pri zajtrku se je zapletlo.

»Ja-jaz b-bi še ma-malo sla-sla-sla ...« Še preden je besedo sladica Evelina povedala do konca, ji je Jakob nasul zvrhano žlico sladkorja v že sladkani čaj.

»K-k-kaj pa d-d-delaš?« se je jezila Evelina.

»S-sem mi-mislil, da b-bi rada sla-sla-sladkor,« se je želel izjekljiati Jakob.

»Bi pa p-prej po-povedala. Tr-tr-tr ...« mu je pomagal Filip.

»Tr-tr-trobenta? Tr-tr-troblja? Tr-tr-tricikel?« je besedo skušala ugotoviti Luiza.

»Tr-trapa!« jo je Filip po dolgih mukah in ves zadihan ozmerjal in jezno dodal: »In n-n-ne ugibaj be-besed, č-č-če ne v-v-veš, k-kaj bi r-rad po-po-povedal!«

»Sem m-m-mislila, d-d-da ti s tem p-pomagam,« se je branila sestra, Filip pa je pribil: »P-pa mi ne!«

- Izabela je pomno i tiho posmatrala. Prvi problemi su se pojavili več za doručkom.
 „Ja-ja-ja ž-ž-želim j-j-još malo p-p-p ...“ pre nego što je Evelina uspela da završi reč pecivo, Jakob joj je dao veliku kašiku putera.
 „Š-š-šta to r-r radiš?“ ljutito upita Evelina.
 „Mislio je da ćeš da h-h-hoćeš još pu-pu-pu“, pokuša Filip da izmuca rečenicu.
 „Trebalo je da k-k-k-kažeš r-r-ranije. M-M-M ...“ Jakov pokuša da pomogne Filipu.
 „M-M-magarac? M-M-majica? M-M-marama?“ Luiza pokuša da pogodi reč.
 „M-M-majmun!“ Filip konačno izgovori nakon dugog napora i ljutito dodade: „I n-n-ne po-po-pokušavaj da pogodiš re-re-reč ako ne znaš š-š-š-šta sam h-h-hteo da kažem!“
 „Ja sam mislila da ti pomažem“, rekla je njegova sestra usvoju odbranu, a Filip je dodao: „P-P-Pa, nisi.“

Po popoldanskem počitku se je začela zabava. Izabeli so prišli voščiti vsi bratrance in sestrične pa tudi otroci iz sosednjega kraljestva niso manjkali.

»Zakaj vsi tako čudno govorite?« so se čudili gostje.

»T-to je bila I-I-Izab-b-belina ž-želja za r-r-r ...« je zatikajoče odgovorila Luiza.

V tem jo je sestrična mahnila po hrbtu. »Boš zdaj lažje govorila?«

Izabeli pridejo voščiti drugi otroci.

»N-n-ne ...« se je Luiza užaljeno odmaknila, saj ni pričakovala, da jo bo sestrična mahnila po hrbtu.

»Ali se vam je kaj zataknilo v grlu? Mogoče vam bo pomagalo, če se izkašljate!« jim je priskočil na pomoč bratranec. Vsi po vrsti so začeli kašljati. Ko tudi to ni pomagalo, je bilo gostom dovolj.

»Nič vam ne manjka, samo leni ste in se vam ne ljubi govoriti,« so zavihali nosove in šli stran.

»G-g-gremo se sk-sk-skrivat!« je za njimi vpil Filip.

»G-g-gremo k r-r-ribniku m-m-metat ž-a-ža-žabic-c-ce!« je Jakob hotel preglasiti brata.

Mali povabljenčji so planili v smeh. Bolj ko so se smejali, bolj sta dvojčka jecljala in bolj ko sta jecljala, bolj so se jima smejali.

»Za-zakaj se pa sme-smejite?« jih je hotela ošteti Evelina.

»Si slišal? Za-zakaj ...« so povabljeni otroci ponavljali Evelinine besede in se niso mogli nehati smejati. Evelina, Jakob, Filip in Luiza so obmolknili. Od igre ni bilo nič, torto pa so vso pojedli gostje.

- Posle popodnevene dremke, počela je zabava. Svi rođaci, zajedno sa decom iz obližeg kraljevstva, došli su da čestitaju rođendan Izabeli.
 - „Zašto svi tako čudno govorite? Malo su se začudili gosti.
 - „T-t-to je bila I-I-Izab-b-bel-ina ž-ž-želja za njom r-r-r ...“ Luiza je pokušavala da odgovori zamuckujući. U tom trenutku jedan od rođaka udario ju je po leđima. „Da li ćeš sada normalno da govoriš?“
 - „N-N-Ne ...“ Luiza se udaljila. Nije očekivala da će je rođak udariti po leđima.
 - „Da li vam je nešto zapelo u grlu? Možda će vam pomoći ako to iskašljate!“ drugi rođak je pokušao da pomogne. Svi su počeli da kašljucaju. Kada ovo nije pomoglo, malim gostima je bilo dosta.
 - „Dobro si, samo si previše lenja za govor“, rekli su uvređeno i otišli.
 - „H-H-hajde da se i-i-igramo ž-ž-žmurke!“ - doviknu Filip za njima.
 - „I-I-Idemo do j-j-jezerceta da bacamo k-k-k-kamenčiće!“ Jakob se trudio da bude glasniji od svog brata.
- Deca su se počela smejati. Što su se više smejali, to su blizanci više mucali i što su više mucali, to su im se vise smejala druga deca.
- „Z-z-zašto se s-s-smejete?“ Evelina je pokušala da ih ukori.
- „Jeste li to čuli? Z-z-zašto ...“, ponovila su deca Evelinine reči i nisu mogli da prestanu da se smeju. Evelina, Jakob, Filip i Luiza su prestali da govore. Nije bilo igre a tortu su pojela samo deca koja su bila pozvana na rođendan.

Ko so Evelina, Luiza, Jakob in Filip drugim otrokom pomahali v slovo, niso zadrževali jeze.

»Vsi s-s-se na-nam smeji in n-n-nas o-o-ponašajo.« je hitela povedati Luiza.

»T-t-tako rada bi se po-pogova-varjala, a me nihče n-ne po-poslušaj,« je še dodala.

»P-pa n-nihče se z na-nami ne ž-ž-želi igrati,« sta se pritožila Filip in Jakob.

»To j-je gro-grozno!« so vzklikali drug čez drugega.

»S-s-si ni-ni-nisi m-m-mogla že-že-želeti kaj d-d-drugega?« je Izabelo jezno vprašala Evelina.

Evelina objema Izabelo, drugi otroci so veseli.

»I-i-igrač imam do-dovolj, pa s-se ni-nimam s ko-kom i-i-igrati z n-njimi. Želela s-sem vam po-po-pokazati, kako m-m-mi je hudo, k-ker s-s-se mi po-po-posmehujete, m-m-me ne po-po-poslušate in s-se z menoj n-ne želite i-i-igrati,« je na vprašanje odgovorila Izabela.

Tedaj so vsi obmolnili. V njihovih očeh so se začele nabirati debele solze. Šele zdaj so razumeli Izabelino željo za rojstni dan. Solznih oči pa je bila tudi Izabela. Tiho je zadržela:

»Ž-ž-želim si, da b-bi m-me imeli ra-radi,« si je obraz prekrila z rokami in zajokala. Nenadoma je začutila, da jo je nekdo objel. Bila je Evelina.

»Oprosti, ker sem te tolikokrat prizadela. Nikoli ti nisem pokazala, da te imam rada,« je sestrico še močneje privila k sebi in izrekla besede, ki jih je Izabela tako dolgo čakala: »Rada te imam.«

»Tudi meni je žal za vse, za čisto vse,« je ihtela Luiza. Izabela je k njej stegnila drobno ročico in v sestrski objem sprejela še Luizo. »Tudi jaz te imam rada,« je šepnila, Izabela pa se ji je ljubeče nasmešnila.

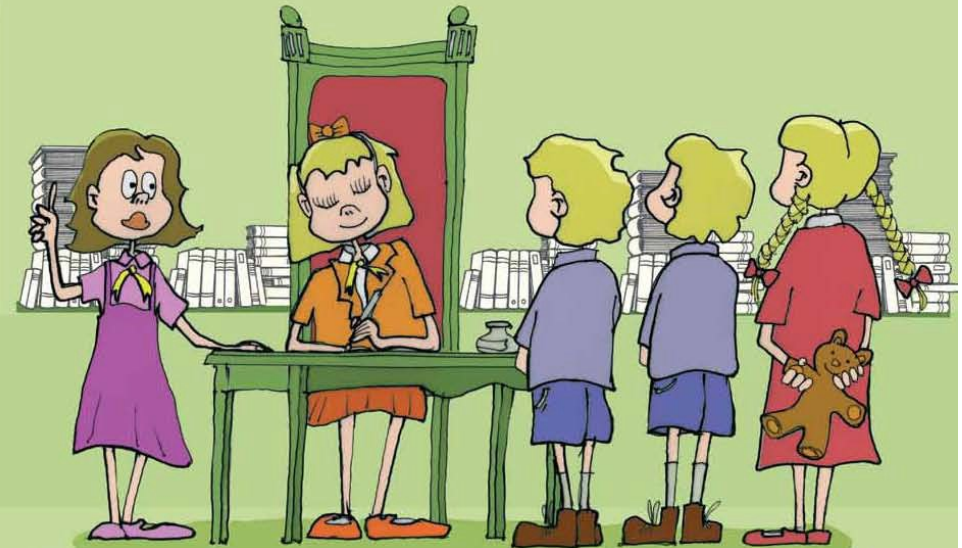
»Je kaj prostora še za naju?« sta prepletajočih se besed vprašala dvojčka. Vsak je s svoje strani objel Izabelo in tedaj so se otroci stisnili v velik objem.

- Kada su im Evelina, Luiza, Jakob i Filip mahnuli u znak pozdrava, nisu mogli da sakriju bes.
- „Svi nam se s-s-smeju i svi nas imitiraju“, rekla je Luiza. „Želim da g-g-govorim, ali niko ne s-s-s-sluša“, dodala je ona.
- „I-I-I niko ne-ne-ne ne želi da se igra sa nama“, žalili su se Filip i Jakob.
- "Ovo je-je užasno!" viknuše svi.
- „Z-Z-Zar nisi mogla da poželiš nešto d-d-druge?“ - ljutito upita Evelina.
- "Imam dovoljno ii-igračaka, ali nn-nemam nnn-nikoga sa kim bih se igrala. Želela sam da po-po-pokažem koliko sam tužna jj-jer mi se s-s-smejete, ne slušate mm-me i ne želite da se ii-igrte sa mnom", odgovori Izabela.
- Iznenada, nemajući šta drugo da kažu, Evelina, Luiza, Filip u Jakobu počeše da plaču. Tek sada su razumeli Izabelinu želju za rođendan. I Izabela je imala suze u očima. Rekla je tiho: „Ja-ja-želim da me volite“, pokrila je lice rukama i zaplakala. Tada je odjednom osetila da je neko grli. Bila je to Evelina.
- "Žao mi je što sam te toliko puta povredila. Nikad ti nisam pokazala da te volim", i još je čvršće zagrlila svoju sestricu, izgovarajući reči koje je Izabela toliko dugo čekala: "Volim te."
- „I meni je isto žao zbog svega“, zajeca Luiza. Izabela je ispružila ruku prema Luizi i zagrlila je. „Volim i ja tebe“, šapnula je i Izabela joj se nasmešila.

»Odslej se bomo vsi skupaj igrali in nihče izmed nas se ti ne bo več smejal, ker jecljaš. Povej, kako želiš, da ravnamo, ko boš spet zajecljala?« je vprašal Jakob »In povej, kako želiš, da se igramo, da se bomo lahko igrali vsi skupaj?« je z vprašanjem hitel tudi Filip.

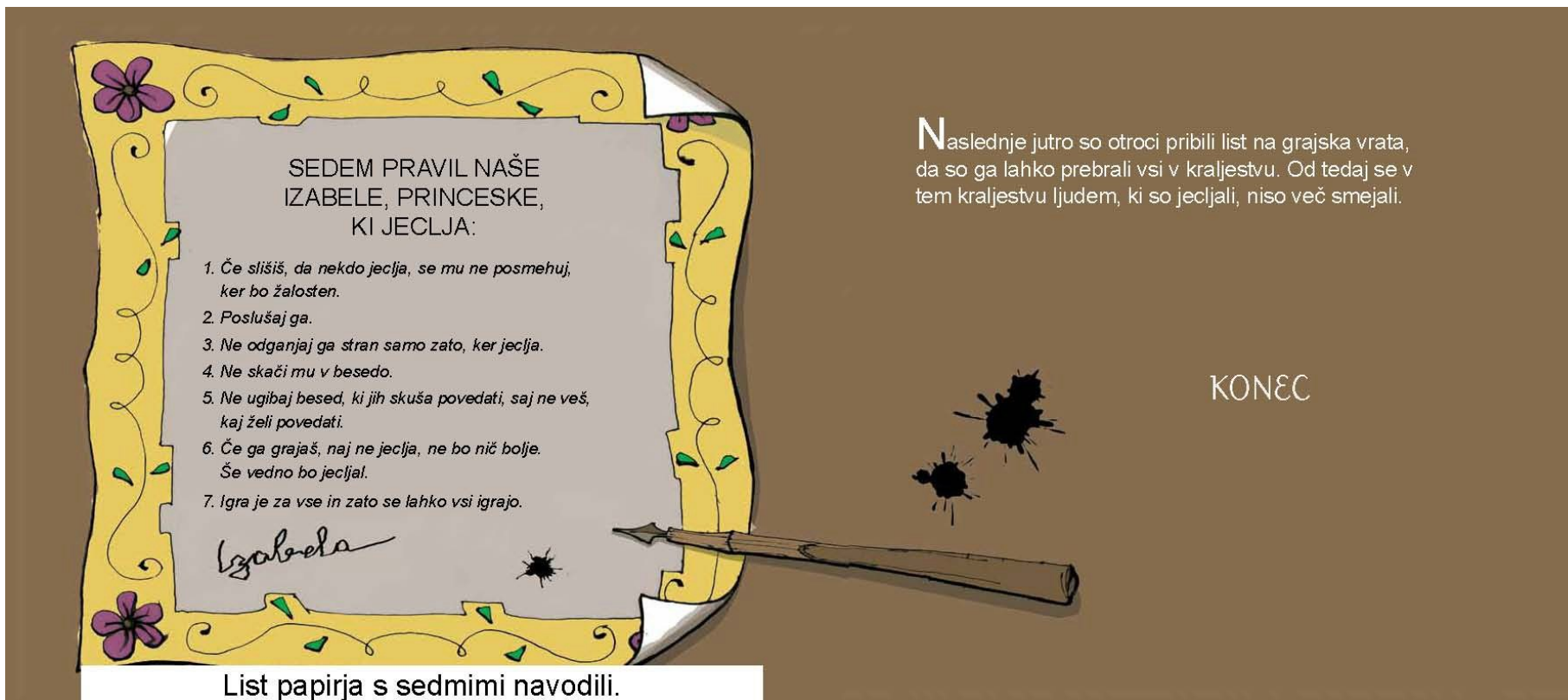
Izabela je govorila, drugi otroci pa so jo prvič doslej pozorno poslušali. Povedala je vse, kar ji je prišlo na misel, in da ne bi slišano nikoli pozabili, je Evelina segla po papirju in nanj zapisala, kar je povedala sestra.

Še pred koncem njenega sedmega rojstnega dne je bilo na listu zapisanih sedem Izabelinih pravil.

Izabela narekuje, Evelina zapisuje, drugi otroci poslušajo.

- „Ima li mesta za nas? u isto vreme upitaše blizanci . Svi su se pridružili Izabeli u jedan veliki zagrljaj.
- "Od sada ćemo se svi zajedno igrati i niko od nas neće da ti se smeje jer mucaš. Šta želiš da uradimo kada ponovo zamuckuješ?" pitao je Jakob. „I kako želiš da se svi zajedno igramo?“ uskoči Filip sa pitanjem.
- Izabela je govorila, a ostala deca su je prvi put slušala veoma pažljivo. Rekla im je sve što joj je na umu. Evelina je uzela papir i zapisala sve što im je sestra rekla da nikada ne zaborave.
- Pred kraj njenog sedmog rođendana, Izabelinih sedam pravila zapisano je na papir.

List papirja s sedmimi navodili.

Sedam pravila naše Izabele, princeza koja muca::

- 1. *Ako čujete da neko zamuckuje, nemojte mu se smejati jer će biti tužan.*
- 2. *Slušajte ga / je.*
- 3. *Ne odbacujte ga / je samo zato što on / ona zamuckuje.*
- 4. *Ne mešajte se kad govori.*
- 5. *Ne pogađajte reči koje pokušava da kaže, jer ne znate šta želi da kaže.*
- 6. *Ako mu kažete da ne muca, nećete poboljšati stvari. I dalje će mucati.*
- 7. *Igranje je za svakoga i zato svako može da se igra.*
-

Sledećeg jutra deca su stavila papir na kapiju dvora kako bi svi u kraljevstvu mogli da ga pročitaju. Od tada pa nadalje, niko se nikada nije smejao ljudima koji su mucali.